

[Glistrup]

andre postulatuhyrigheder herom påstår han: det er ligeledes klart, at den omlægning fra offentligt til privat forbrug, som forslagene indebærer, vil forøge betalingsbalanceunderskuddet.

I det langsommelige og møjsommelige arbejde for at få sandheden frem om fremskridtsforslagene, som er de eneste, der kan redde Danmark ud af de økonomiske miserer, vi er bragt i, ønskes ved nærværende spørgsmål nærmere belysning og undersøgelse af den citerede sætning.

Hvis sætningen var sand, skulle man tro, at vore valutabesværligheder kunne klares ved at overflytte nogle flere ressourcer fra det private til det offentlige. Alene denne kontraprove viser sætningens usandfærdighed.

Gennemføres fremskridtsforslagene, vil ca. 400.000 mennesker (herunder ca. 170.000 af de nu arbejdsløse) blive overført til produktiv beskæftigelse i betalingsbalanceerhvervene inden for de næste ca. 15 måneder (heraf ved nedlæggelse af ca. 70.000 stillinger i det offentlige).

Dette betyder selvfølgelig, at det offentlige valutaforbrug falder, mens den private sektors valutaforbrug stiger. Der ses imidlertid ikke at være nogen som helst grund til at hævde, at stigningen vil blive større end faldet. Inden for det offentlige forbrug rammes jo i meget vidt omfang hundrede procents valutakrævende aktiviteter, såsom store dele af udenrigsministeriets områder (herunder u-landshjælpen) og udsendelse af offentlige embedsmænd og politikere på udlandsrejser. At folk bliver ansat i den private sektor i stedet for den offentlige, ses ikke at kunne begrunde et øget pres på valutabalancen. Der er absolut ingen grund til at antage, at for eksempel den unge mand, der under de nuværende forhold bliver ansat i rådhusets skatteafdeling, men i fremskridtssamfundet vil få arbejde på en maskinfabrik, skulle få et forbrugsmønster, der kræver mere valuta – for eksempel ved at han tager på flere Mallorca-charterrejser eller køber flere stereoanlæg af udenlandsk opfindelse.

Dertil kommer imidlertid som det helt afgørende, at de kontorbeskæftigede – det være sig i offentlig eller privat regie – ikke direkte eller i væsentlig størrelsesorden tilfører landet nogen valutaindtægt, mens en sådan vil

blive resultatet, når de 400.000 kommer ud i direkte produktivt arbejde i valutaerhvervene. Grunden til, at disse i øjeblikket ikke kan løse deres samfundsmæssige opgave (hvilket viser sig i det enorme betalingsbalanceunderskud), er jo, at de virker under for højt et omkostnings- og restriktionstryk på grund af indkomstbeskatningen og den alt for store offentlige sektor. Når dette tryk lettes, vil virksomhederne meget hurtigt kunne øge såvel eksporten som importkonkurrencen, og dette må have massivt gunstige virkninger på betalingsbalancen.

Besvarelse (26/1 78):

Finansministeren (Heinesen):

Alt foreliggende materiale og udførte analyser peger entydigt på, at det gennemsnitlige importindhold i privat forbrug er markant større end det gennemsnitlige importindhold i offentligt forbrug. En nedsættelse af skatterne vil forøge befolkningens forbrugsmuligheder, hvilket i forbindelse med offentlige besparelser medfører en omlægning fra offentligt til privat forbrug, som nødvendigvis må forøge betalingsbalanceunderskuddet.

Til boligministeren (19/1 78) af:

Bjørn Poulsen (SF):

»Mener ministeren, at udmatrikulering af en ejendom med flere opgange eller anden naturlig adskillelse, som hidtil har udgjort et matrikelnummer, kan give ret til udstykning af ejerlejligheder af en enkelt opgang og på den måde skabe mulighed for omgåelse af tilbudspligten ved at nedbringe antallet af lejligheder til under det af ejerlejlighedsloven fastsatte maksimum for tilbudspligt?«

(Spm. nr. 361).

Begrundelse.

En af de ting, som alle mente var positivt i ejerlejlighedsloven, var muligheden for, at beboerne kunne overtage deres boliger som andelsboliger, og hvis det via udmatrikulering kan lade sig gøre at undgå dette fra ejernes side, kan man vel påstå, at dette er et hul i loven, som gør denne lov så dårlig, som SF hele tiden har sagt den er.

Besvarelse (24/1 78):